La recitalul Ilincăi Dumitrescu, florile au împodobit pianul

(Grigore Constantinescu – 13 martie 2007)

Miraculoasă, atracția muzicii chopiniene exercită o forță particulară asupra melomanului, adresându-se deopotrivă intelectului și afectivității. Mai ales în această lună primăvăratică a lui Martie, care a început, în prima zi, cu aniversarea nașterii compozitorului. I-a fost dedicat, în semn de afectuoasă comuniune, recitalul susținut de Ilinca Dumitrescu la Ateneul Român, organizat cu sprijinul Institutului Polonez.

Într-o atmosferă impresionantă de vibrație emoțională, sala arhiplină de iubitori ai muzicii pianistice a reflectat acel factor special pentru momentele romantice esențiale. În ceea ce o privește pe Ilinca Dumitrescu, personalitate de elită a vieții noastre muzicale, recitalul acesta înseamnă mult. El s-a conturat în primul rând ca un răspuns de artist la o perioadă cu complexe problematici existențiale, cărora a avut puterea să le facă față. Căci cea mai importantă atitudine este aceea a reechilibrării contrariilor prin gândire și studiu asupra unui tezaur estetic. Dacă acesta are și valoare afectivă romantică, presupunem că se amplifică posibilitatea de a oferi interpretului argumentele propriilor motivații. Am simțit aceasta ascultând derularea recitalului Chopin, construit cu multă știință a efectului spectacular.

Pornind de la Mazurci, miniaturi fermecătoare ce l-au însoțit toată viața pe compozitor oglindindu-i gândurile, Ilinca Dumitrescu a poposit apoi în lumea Improptuurilor (nr.1 și Fantezia Improptu) pentru a da libertate acelei cvasi improvizații caracteristic romantice, ajungând o clipă în aura eleganței spirituale – am numit Valsurile – și ale spiritului eroico-patetic al **Baladei întâia**. Cu o scurtă introducere în atmosferă, prin **Nocturna op.27 nr.1**, pianista a pregătit partea finală a recitalului, care devenea gravă, cu accente tragice chiar – **Sonata a doua, în Si bemol minor**. Parcursul acestui epos alcătuit din componente contrastante în succesiune dă măsura orizontului artistic al interpretei pentru care poemul pianistic devine o problemă complexă prin expresie și construcție. Este impresionant modul în care Ilinca Dumitrescu a fost urmărită într-o stare de reculegere liniștită, împletind atenția și subtila reacție la pagini muzicale care, de două secole, au devenit extrem de familiare tuturor celor care iubesc muzica. Ceea ce ne-a dăruit interpreta aparține unei sinteze de selecție estetică și de afinități sentimentale în numele bunului gust caracteristic omului de cultură. Pianistica sa perfect adaptată exigențelor compozitorului, prin sunet, agilitate și planuri sonore, denotă că, de-a lungul carierei sale, Ilinca Dumitrescu și-a făurit mijloacele cele mai adecvate temperamental, pentru a ajunge la o artă capabilă să o reprezinte plenar și consecvent în aparițiile sale concertistice.

În semn de răspuns pentru muzică și interpretare, într-un moment chopinian și ca reper aniversar, publicul a oferit cu generozitate flori care, împodobind pianul, au creat pentru final ideala imagine romantică a acestei seri.